

добре до 1854 г. Тѣ се научили да говорятъ руски добре, научили и френски. Учителитѣ и други гражданки ги канили по домоветѣ си на гости, разпитвали ги за родителитѣ имъ и за България, за турцитѣ и за чорбаджиитѣ.

За жалостъ, презъ 1854 г. настанала война между Турция и Русия. Англо-френска флота дошла да помага на турцитѣ противъ Русия и обстрелвала Одеса. Захарий Княжески повикалъ момичетата въ Бесарабия, гдето билъ завелъ много български челяди, избѣгали отъ Турция. Но понеже чуждата войска стигнала и въ Бесарабия, Захарий завелъ дветѣ момичета въ руския градъ Киевъ за сигурно, и тамъ ги далъ въ една къща да хранятъ буби и да точатъ желта коприна. Момиченцата започнали новата работа и сръчно помагали на коприно-производителитѣ. Следъ като се свършила войната, нашитѣ българки пакъ били върнати въ Одеса. Тамъ продължили и завършили девическото училище съ отличенъ успѣхъ, па се научили, какъ трѣбва да преподаватъ, като се завърнатъ въ България. Въ Одеса стариятъ князь Самаринъ ги благословилъ за учителки и пожелалъ добъръ пжтъ.

Връщане въ Стара-Загора.

Следъ седемъ годишно учение дветѣ наши българки напустили Одеса, изпратени сърдечно отъ руси и българи. Качили се на параходъ, та право въ Цариградъ, а оттамъ по сухо въ Одринъ и Стара-Загора.

Какво посръщане, какво чудо! Всички роднини и познати тичали да ги гледатъ и викали: „ето нашитѣ момичета, ето нашитѣ учителки!“ А старата калугерка, учителката хаджи Ана, наредила ученичкитѣ на улицата и ги карала да цѣлватъ ръка на новитѣ учителки. А въ дома! Тамъ се извървѣла цѣлата махала да гледа, колко сж порасли и колко хубави станали Анастасия и Саша.

Трѣбвало да чакатъ до септемврий, когато се от-